

Carles Terès presenta 'Licantropia', novel·la amb què va guanyar el premi Guillem Nicolau, reeditada per 1984

El deliri de la licantropia

Lluís Llorc
BARCELONA

Tot i que nascut a Barcelona el 1962, Carles Terès es defineix com "un aragonès de llengua catalana; em sento d'on és la meua llengua i les particions territorials ens compliquen la vida als que vivim a la frontera d'allà on sigui".

Els seus pares eren tots dos de la Franja i ell fa anys que hi ha anat a viure, en concret a Torredarques, al Matarranya, i d'allà també és la seva dona i les seves filles. Dissenyador gràfic de formació i ofici, ens ofereix un debut molt engrescador amb la novel·la *Licantropia*. Va néixer com a encàrrec, però "canvis de color polític" el van obligar a passar per un premi (el Guillem Nicolau del 2011) i a ser publicat de manera testimonial. Ara, Josep Cots, d'Edicions de 1984, n'ha fet una edició més acurada, definitiva.

"Vaig quedar molt sorprès per la seva potència; feia molt de temps que no rebia un original com aquest", afirma l'editor. "Terès treballa a fons la metàfora del llop, que per

mi és un animal ambivalent. És un llibre amb elements inquietants, s'acosta al fantàstic, sense ser-ho. És suggestiu sobre la imatge del llop i amb uns elements de llenguatge preciosos."

Carles Terès admet que és un llibre difícil de definir, de resumir: "Parla de la inadaptació d'un personatge feliç en un entorn aparentment idíl·lic, però tampoc tant com sembla." Un referent pel que fa al plantejament inicial seria el film *Blue Velvet*, de David Lynch, que comença amb flors i felicitat, "però de mica en mica van apareixent tot de secrets

Amb subtilitat, sense sang i fetge, Terès ofereix una visió actualitzada dels homes llop

subcutanis; una part fosca que no ha de ser dolenta, forçosament".

L'obra, que alterna episodis del passat (es remunta al segle XVII, amb l'únic personatge real, Pere Torrent) amb el present i que està fragmentada en 23 capítols, ens parla d'un mas de les desolades terres de la Pobla de Llobosa, a l'alt Matarranya. Uns paratges habitats per "gent rústega, de poques paraules i expressió bestial, despullada de l'abric de la fe. Són llobaters, com els seus senyors. Si el bestiar pot sobreviure a l'amenaça del llop és gràcies a l'estranya comunió que lliga aquests homes als animals que tothom tem".

Segles més tard, en Llorenç –un *alter ego* moderat de l'autor– puja a la serra de la Pobla a fotografiar aquell casalt abandonat sense encara ser conscient del "vinclle que s'enfonsa en les seves arrels i el lliga a una nissaga que bressola un secret antic, el deliri de la licantropia". A l'obra hi barreja "uns sentiments que portem dins, la por, l'erotisme i la violència".

Carles Terès fa anys que viu a Torredarques, al Matarranya, tot i que va néixer a Barcelona el 1962 ■ MARTA PÉREZ

La guspira temàtica que va posar en marxa *Licantropia* va ser la llegenda d'un pastoret que desapareix. Només troben les ovelles mortes, tot de sang i la samarreta ben plegada. Terès va interpretar-ho com un cas de licantropia. Va fer una recerca històrica per al magnífic capítol inicial, tot i que "les novel·les històriques tenen molt d'impostura, com una sèrie de TV3 que passa en un poble... Els que vivim en un poble sabem que no és com es mostra".

També cal destacar el tractament dels dialectes, en què cal filar molt prim perquè "a la part alta de la comarca no es parla igual que a la part baixa".

Terès, que és un columnista habitual de la premsa de la Franja, va estar un any i mig per escriure una primera versió, i pel que fa als referents destaca Joan Perucho, Poe, Lovecraft i autors de la Franja com ara Jesús Montcada, Mercè Ibarz, Francesc Serres o "Desideri Lombarte, un gran poeta". ■

CINEMA 'Argo', premiada pels productors americans

La pel·lícula *Argo*, dirigida per Ben Affleck, continua la seva carrera cap a la nit dels Oscar i després d'haver obtingut dos Globus d'Or (a la millor pel·lícula de drama i a la millor direcció) aquest cap de setmana, quan ha estat guardonada pels productors americans amb el premi més important de la nit dels Producers Guild Awards. El film, que narra una història real sobre el rescat dels diplomàtics americans a Teheran durant la revolució islàmica del 1979, se situa així en primera fila en la cursa dels Oscar, ja que els 5.000 membres dels Producers Guild són també membres de l'Acadèmia de les Arts Cinematogràfiques i de les Ciències, que atorga le famoses estatuetses d'aurades. ■ REUTERS

ART Detenen un italià per ocultar obres de Miró robades

La policia italiana ha detingut a la localitat italiana de Tursi Antonio Celano, italià resident a França, sobre el qual pesava una ordre europea de detenció pel delictes d'ocultar 104 gravats de Joan Miró, que van ser robats a França entre el 2007 i el 2010. Durant el registre del seu domicili, no es van trobar obres de Miró, però es van confiscar diversos gravats més, dinou amb la firma de Dalí, que hauran de ser autèntificats. Els gravats de Miró tenen un valor de mig milió d'euros i la seva propietària francesa va denunciar que van ser robats pel seu majordom i lliurats a Celano perquè els vengués. Celano es troba detingut en una presó de Matera en espera del judici per decidir la seva extradició a França. ■ REDACCIÓ

Críticateatre

Jordi Bordes

Francesc Pujols, directe a la vena

La tardor barcelonina

Autor: Francesc Pujols
Direcció: Fèlix Pons
Intèrprets: Fèlix Pons i Jordi Busquets
Dijous, 24 de gener a La Seca

L'adaptació que ha fet Fèlix Pons de *La tardor barcelonina*, de Francesc Pujols és una meravella. Conscient que

Pujols és un personatge de culte, però també desconegut pel gran públic, seria habitual fer-ne una aproximació mesurada, amb dates i anècdotes d'un dels gran amants de la discussió i d'una ferma convicció que el món agrairà algun dia el talent dels veïns de Catalunya. Doncs no. Pons arrenca ja

encarnat amb el protagonista de la peça, una mena de *grand guignol* desmesuradament tràgic que li dóna un deversall de comicitat. Pujols, que escriu aquella peça per entregues i les publicarà a la revista satírica *Papitu* el 1908, també evoca imatges literàries de gran bellesa i reflexions que van

més enllà de l'esperpent. Pons ho serveix tot en directe, sense cap concessió. En fa, això sí, la seva mirada, amb andròmines de projectors i una interpretació que es toca amb els espectadors.

El conte *La tardor barcelonina* té un punt de bolet al·lucinogen, perquè Pujols imagina un home

que mata la seva estimada amant, però després la retroba dalt d'un tren com a russa i resultarà ser una germana, però tampoc no és tal cosa. Per no parlar del criat negre, que és un comerciant, i el pretenent triat per la família per a Àgata. Barcelona (Pons la perfila, murri, amb l'hotel Vela i la Torre Agbar, la

Sagrada Família i el Tibidabo) és l'altra convidada. Aquest muntatge, que vessa creativitat amb il·lustracions en directe i música absorbent, es mereix més vida. A Barcelona i arreu. Els que desconeixien Pujols sortien de La Seca doblement intrigats pel personatge. Èxit més que acomplert.